

enestaaende, at samtidig med, at dette Spørgsmaal beskæftiger Samfundene og Regeringerne over det ganske Europa, er der intet, der tyder paa, at den danske Regering overhovedet bekymrer sig om disse Forhold, skønt det dog samtidig er saaledes, at man fra begge de interesserede Parters Side stadig henviser til, at der nærmer sig en Storkonflikt mellem Arbejdsgivere og Arbejdere her i Danmark, en Konflikt, som kan blive skæbnesvanger for det danske Samfund.

Det er ikke alene mig, der har peget paa, at man herhjemme indenfor store Dele af Befolkningen i alt for ringe Grad har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Det glædede mig saaledes forleden Dag at høre Ordføreren for den højtærede Indenrigsministers eget Parti, det ærede Medlem Hr. Brorsen, give mig ganske Ret, idet det ærede Medlem udtalte — hvis jeg med Formandens Tilladelse maa læse det op: „Det forekommer mig at man ikke her i Landet i saa høj Grad som adskillige andre Steder fordyber sig i Spørgsmaalet og søger at komme til Bunds i, hvad der særlig er Aarsagen til Spændingen mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne her i Landet, navnlig naar man sammenligner det med, hvor grundigt man er gaaet til Værks med disse Undersøgelser i Tyskland, og med, hvad man har foretaget sig i England“.

Jeg mener derfor, jeg var ganske berettiget til at spørge den højtærede Regering om dens Stilling til hele dette Spørgsmaal, ikke dens Stilling i Detailler, men spørge den, om den havde Sympati for de Tanker, der er fremme om gennem en Nyordning at skabe et Samarbejde mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, om den højtærede Regering har en Villie til at sætte noget ind paa at fremme en saadan Bevægelse. Jeg kan ikke nægte, at det forundrer mig meget, at den højtærede Indenrigsminister kunde svare, at han ikke mente, det kunde tjene nogen Interesse at give den selvfølgelig Meddelelse om, hvad den højtærede Regerings Stilling er til de forskellige Synspunkter. Det vilde tjene Produktionens Interesse her i Danmark, det vilde tjene Landets, Samfundets Interesser, hvis den højtærede Regering havde Evne til at lede Bestræbelserne paa dette Omraade ind i et nyt og rigtigt Spor. For det er jo en fuldkommen Misforstaaelse af den højtærede Indenrigsminister, naar han synes at mene, at Regeringen i denne Sag kun kan have en Opgave, saafremt man skulde ind paa at skabe et Tvangsforhold paa dette Omraade.

Jeg kan i denne Henseende henvise

baade til Forholdene i Frankrig, som den højtærede Minister talte om, og til Forholdene i England, hvor Regeringerne i allerhøjeste Grad har følt deres Ansvar og derfor sat sig i Spidsen for Bestræbelserne for en Nyordning, og hvor de netop har set deres Opgave i at skabe en Nyordning, uden at det blev en Tvangsordning. Jeg kan samtidig sige til den højtærede Indenrigsminister, at man i Øjeblikket overhovedet ikke i noget Land tænker paa at skabe en Nyordning paa dette Omraade udenom Regeringens Initiativ og Regeringens Bistand.

Men netop fordi det betragtes som noget saa selvfølgeligt, at andre Landes Regeringer tager Standpunkt til denne Sag, mener jeg, at jeg efter Ministerens Udtalelser forleden Dag er berettiget til at spørge, om disse skal forstaas saaledes, at Regeringen har en Mening om hele denne Sag, men at den blot ønsker at bevare den som en sød Hemmelighed for sig selv, eller om Regeringen ikke har noget Standpunkt, ikke har nogen Mening om hele dette Forhold. Det gør et noget ejendommeligt Indtryk, at denne Regering, der har fremstillet sig som særlig egnet til at skabe Arbejdsro, giver blankt op, naar Talen er om det, som overalt i Europa betragtes som det centrale i Arbejderspørgsmaalet i Øjeblikket, og, naar Spørgsmaalet rejses i dette Ting, nærmest afviser det med en fornærmet Gestus. Paa Baggrund af de negative Bemærkninger, Ministeren fremkom med forleden Dag paa dette Omraade, er det noget dristigt af Ministeren at betegne min Karakteristik af Regeringens Politik som Bravade. Jeg skal ikke nægte, at jeg tror, det vilde forøge Charmen ved den højtærede Ministers i øvrigt mange klædelige Egenskaber, om han kunde finde andre Udtryk, naar han henvender sig til Medlemmer af dette høje Ting.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Det ærede Medlem Hr. Drachmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Drachmann: Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, om det ikke er ham bekendt, at det Forhold, han her omtalte, er taget op til Forhandling mellem Parterne indbyrdes, og om han ikke vil være enig med mange andre, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, om, at denne Vej dog turde være den bedste, eller om det er hans Mening at drive sit radikale Sindelag saa vidt, at Lovgivningsmagten skal gribe ind og forstyrre den Udvikling, vi har bygget paa og bygget godt paa. Baade Septemberforliget, Voldgiftsretten og Forligsmandsinstitutionen er, eller var